

Sedaj se obrnimo k peklu

9. julij 1870 [Skrivnosti življenja](#)

Kar sem vam pripovedoval o nebesih, lahko bolj ali manj velja tudi za pekel, vendar - samo po sebi umevno - v nasprotnem smislu.

Ne bom vam tako veliko govoril o peklu, o njegovi organiziranosti in značaju, ker Mi razmišljanje o njem ni v veselje in bi bilo malo koristi od njegovega podrobnega opisa. Naj vam zadostuje, da veste, da resnično obstaja in to tako v Mojo kakor v vašo škodo. Vendar zato, da vam povem vsaj nekaj o tem nasprotju Mojih-nebes, bom samo omenil njegov obstoj, in sicer tudi nekaj o njegovih področjih in stopnjah, ki predstavljajo zlo v najrazličnejših oblikah, v katerih sredini je prebivališče samega Satana!

Satan, kot poosebljeno zlo, je v nasprotju z Menoj poosebljenje vseh strasti in poželenj, ki nasprotujejo Mojim lastnostim. Medtem ko se Jaz, na primer, iz ljubezni prizadevam, da vse ohranjam, želi on vse uničiti iz sovraštva do vsega ustvarjenega, prvič, ker sem to ustvaril Jaz, in drugič preprosto zato, ker je ustvarjeno.

Če bi bilo po njegovem, bi neprestano ustvarjal vsakovrstna bitja, vendar ne zato, da bi se veselil njihovega obstoja, ampak da bi se veselil (satansko) njihovega uničenja, in bi ponovno, z nadaljevanjem te igre, začel ustvarjati na novo.

Njegovi podložni duhovi, ki sem jih Jaz ustvaril kot živa bitja, so postali tako temni, da uživajo edino v temi, kakor se Moji angeli veselijo svetlobe, ter so v skladu s stopnjo njihove zlobe blizu ali daleč Satanu in so v različnih sestavnih delih postavljeni v in na zemljo. Tam se ženejo za svojimi (peklenskimi) poželenji, prizadevajoč se oponašati svojega gospodarja, kolikor je to mogoče; in tako je njihovo največje zadovoljstvo, da z vsakovrstnimi pretvezami obračajo človeštvo od dobre ali boljše poti, na njihovo široko cesto.

Ker je tako v njih kakor tudi v njihovem gospodarju samo satanska ljubezen, tudi uživajo v njenem zasajanju v srca tistih, ki so jih pripravljeni poslušati (več o tem v 15 pridigi: "Jezus izžene hudiča").

Tam ne zamudijo opisati svojim žrtvam svet in njegove užitke kolikor je mogoče prijetno, da bi v njih vzbudili nagnjenje do zvitosti, prevare, naslade in do vseh nizkih strasti ter jih tako narediti zrele, da postanejo njihovi »bratje«.

Vprašali Me boste: »Toda kako lahko Ti, Stvarnik, dovoluješ obstoj takšnim močnim hordam zlobnih duhov in njihovemu gospodarju? Zakaj ne zapoveš s Svojo besedo uničenje takšnih bitij, ki so takšno nasprotje nežni kali Tvoje ljubezni in Tvojih Božanskih lastnosti, in poleg tega - zakaj si jih izgnal v in na zemeljske prostore, medtem ko se vrtijo v neskončnosti milijoni drugih svetov in sonc, katerih prebivalci lahko neovirano nastopijo pot zorenja in izboljšanja, ne da bi bili podvrženi takšnemu mučenju? Zakaj smo mi, ki nas imenuješ 'Moji otroci' in zaradi katerih si se spustil na to majhno oblo in zaradi njih trpel; zakaj smo le mi tisti, ki smo po eni strani privilegirani, toda po drugi najbolj ostro preizkušeni in izpostavljeni vsem

zapeljivostim in skušnjavam?»

Moji dragi otroci! Ta očitek, ki ste ga izrazili kot ljudje te vaše zemlje, je, z vašega vidika, čisto naraven in Jaz moram to utemeljiti s tem, da naj bi vi, čeprav tako ne izgleda, vendarle spoznali, da sem Jaz vedno najbolj ljubeči in dobrohotni Oče, in Sem vse od nekdanj urejeval edino v vaše dobro in bom Jaz vedno vse tudi vodil v blagor Svojih otrok.

V predhodnih besedah sem omenil padlega angela, ki je potegnil brezštevilno množico drugih duhov v svoj padeč. V »Božjem Gospodarjenju« (Jakob Lorber: "Božje gospodarjenje", Prazgodovina človeštva, 3 knjiga) sem vam tudi pojasnil, da mu je bila takrat odvzeta vsa duševna substanca, ki se razdeljena v delce in zvezana v materijo sedaj postopoma vrača k meni po poti k popolnosti (kakor je pokazano v opisu "Dvanajst ur", to je v jasni sliki ali poročilu zadnjih dveh ur); nadalje, da so torej vsi, rojeni na tej zemlji, z izjemo duhov iz drugih svetov, ki so bili sem premeščeni zato, da bi prestali preizkušnjo in postali Moji otroci, deli padlega, ki morajo prav tako iti po enaki poti kakor vsi duhovi, zvezani v materiji.

Povedal sem tudi, da je bil prav taisti padli angel izgnan a, kjer je locirana enota Mojega vzgajališča za Moja nebesa, namreč v zemljo, in da je tam zelo dejaven v trmastem nasprotovanju Meni in Mojim predpisom.

Glejte, vse to sem vam Jaz pojasnil že prej in tudi »zakaj«; zakaj morajo največje skušnjave in nevarnosti biti natančno tam, kjer so si duhovi in duše zadali za nalogo, da dosežejo Moje Kraljestvo, noseč prav skozi pekel in prekletstvo križ trpljenja in ljubezni v Mojo čast in v sramoto Mojega velikega nasprotnika; in da navkljub vsem zapeljivostim in navideznemu udobju, ki ga Satan kopiči nad svojimi bodočimi učenci, da bi jih ujel v zanko, in ti kasneje plačajo vsak užitek in vsako udobje s tisočermi peklenškimi mukami, na tej zemlji še vedno obstajajo duše, ki kljubujejo vsem skušnjavam, obračajo hrbet vsem njegovim velikim obljubam, ki med trpljenjem in borbo visoko nosijo zastavo zaupanja, ponižnosti in ljubezni, in ki nekoč ne želijo pripadati njemu, temveč edinole Meni!

Ko je Satan od Mene odpadel, sem moral njemu in njegovim privržencem pustiti svobodo, ki jo vsak duh potrebuje, da bi kot svoboden duh lahko postal Mene vreden.

Spreobrnitev k Meni mora priti iz notranjosti in prostovoljno, ne pa pod prisilo. Prav iz tega vzroka moram dopuščati obnašanje tega Mojega največjega nasprotnika, vključno z njegovim zarodom, in jim pustiti, da delajo, kar hočejo, dokler ne pridejo navzkriž z Mojim utemeljenim redom.

Dejstvo pa, da bo, karkoli bodo naredili, izid vedno nasproten od tega, kar so prvotno nameravali, je zmagoslavje dobrega, ker tudi zlo, četudi najslabše, kar se

lahko najde v stvarstvu, mora in more prispevati samo k svojemu (in njihovemu) lastnemu poboljšanju in k pospeševanju splošno dobrega.

Prav zaradi tega vzroka je bil Satan z njegovim kraljestvom izgnan na tisto mesto, kjer ima priložnost, da poizkuša vse mogoče, da bi branil svoj življenjski nauk pred Mojim. Zares, bilo mu je celo dopuščeno, da Me osebno skuša med Mojim zemeljskim bivanjem, Mene, ki nisem bil ustvarjen duh, temveč Stvarni, vsega, kar je ustvarjeno (vključno z njim). Ker se mu nisem izogibal, ko Me je srečal kot človeka, izpostavljenega vsem človeškim strastem ali poželenjem (glejte "Jezusova mladost (Jakobov evangelij, poglavje 299) se je upal skušati celo Najvišjega, kar mu je bilo tudi dovoljeno, toda s kakšnim uspehom to veste, da bi postopoma spoznal v velikem in v majhnem obsegu, da je ves njegov trud jalov in da se že toliko mnogo eonov zaman upira Tistemu, ki ga je ustvaril in ki bi ga, če bi se danes skesan vrnil, sprejel z odprtimi rokami kot »izgubljenega sina«, kakor sem vam že povedal v »Dvanajstih urah«, in da se to namreč ne bo zgodilo naenkrat, ampak postopoma in z gotovostjo.

Kakor sem dejal o Mojih nebesih, da jih vsak človeški duh v majhnem obsegu nosi v sebi, se tako v prsih vsakega človeka nahaja tudi zametek pekla ali nagnjenje h grehu in delovanje proti Mojemu redu ali pomanjšani pekel.

Tam je zato, ker krepost, brez spoznanja njenega nasprotja ali pregrehe, ne bi bila krepost, in ljubezen brez nasprotja, ne bi bila ljubezen! Če tema ne bi obstajala, ne bi cenili svetlobe, in če ne bi bilo zmrzujočega učinka mraza, ne bi mogli dojeti prijetnega občutka postopoma vstopajoče toplote.

Potemtakem, kjer je Moje »vzgojišče otrok«, mora biti tam tudi šola za premagovanje in krotitev vseh poželenj!

Le kaj bi bilo življenje brez borbe? Enolično prehajanje časovnih obdobij, ne da bi se zavedali prihoda prvega in odhoda drugega. Življenje ne bi imelo nobenega smisla, nobenega priokusa!

Tako kakor sol v vsej vaši hrani, v vseh zeliščih, kovinah, rastlinah in celo v zraku in v vašem želodcu, kjer zaradi pravilne prebave predstavlja pomemben del, ki vzbuja k življenju in ga s tem draženjem pospešuje, - enako tako je sol duhovnega življenja skušnjava ali težnja, da bi omislili in delali drugače, kakor bi pravzaprav morali. Prav v tem nasprotju ali s tem draženjem se krepí vaš boljši jaz, s takšno hrano se ohranja telesno in duhovno življenje v vas; njegovo nadaljevanje je tako zagotovljeno in prav tako tudi veselje ob dosegu naslednje, višje stopnje popolnosti in sicer z borbo in s samozatajevanjem, medtem ko se ne bi zavedali napredka, če bi napredovali brez ovir.

Ko jutranje sonce pošlje svoje prve žarke preko zemeljskih pašnikov, mu vsa živa

narava odgovarja s klici veselja. Vsako bitje na sebi lasten način ščebeta, gruli in brenči svojo himno čaščenja svetlobi in njenemu Dajalcu. Celo kapljica rose na lističu maha, oblečena v diamanten sijaj, zrcali veliko poloblo svetlobe nad seboj in se v svojem sijaju veseli dnevne svetlobe, ki se vrača po temi! - Zakaj? Ker od večera do naslednjega jutra noč ali tema dopusti vsem živim bitjem, da občutijo vrednost svetlobe!

Tako je tudi v duhovnem pogledu. Duša ustvarjenega bitja prepozna sladko zavedanje o duhovni ljubezni, o duhovnem napredku in o duhovnem, višjem življu šele takrat, ko spozna brezna in napačne poti, ki ji grozijo na njeni poti preizkušnje. Šele ko duša napreduje za majhen korak, se ga veseli in obnovi vso svojo moč za izvedbo naslednjega. In tako raste spodbuda, veselje in blaženost (glej Pridige 37), sicer ne toliko zaradi boljših okoliščin, temveč na račun preprek, ki jih je bilo potrebno premagati.

Glejte, Moji otroci, kaj bi pomenila vsa nebesa brez pekla! Koliko vsa druga bitja na ostalih soncih in zemljah pogrešajo blaženost, ki je rezervirana samo za Moje otroke, ker preostala bitja na drugih sončnih planetih poznajo edinole svetlobo in malo ali nič temo!

Ali se še vedno želite pritoževati, da je pekel tako blizu vas, celo v vas samih? Ali Me ne bi raje, Meni se zahvaljujoč, mogoče prosili za več pekla, da bi se lahko več bojevali in trpeli, ter s tem v večji meri zaslužili, da bi se imenovali »Moji otroci«?

Torej umirite svoje misli! Vem, kaj potrebujete za vašo preizkusno šolo; ne zahtevajte več, kot vam dam, in bodite prepričani, da imate dovolj dela s tem, kar vam je Moja ljubeča roka naložila; če bi vam naložila več, bi bila kaznujoča roka in te Jaz, kot vaš Oče, ne premorem (spomni se na "Abedamove muke" iz "Božjega Gospodarjenja", 2 knjiga ,poglavje 14,22 in na sedemnajsto prošnjo v Očenašu).

Sedaj sem vam pokazal, kako celo popolno zlo, prav zares največje zlo v celotnem stvarstvu, z vsemi njegovimi dejanji še vedno izrabljam in izkoriščam v korist vsega, kar živi, in kako mora Satan z vsemi svojimi privrženci, namesto da bi Mi škodoval, v celoti prispevati k največjemu dobremu (kot pravi Mefisto (hudič) v "Faustu": Sem del noči, ki hoče slabo – in povzroča samo dobro).

[Gottfried Mayerhofer](#)